

[Alfred Jensen.]

der, man befinder sig i. Nej, i stedet for at erkende Atlantpolitikkenes fallit vil man forsøge at lægge byrderne over på det danske folk, og man forsøger at give det udseende af, at det egentlig er os selv, der har ansvaret for, at det er så dårligt, som det er, for vi kunne godt indrette os anderledes under hensyn til de forhold, der påtvinges os udefra.

Finansministeren har sagt, at vi har en tilbøjelighed til at bruge altfor meget her i landet, og det skal altså være en af årsagerne til, at det er gået så galt. Det er ikke første gang, at noget sådant hævdes. Under venstregeringsperioden 1945—1947 var det meget yndet at tale om den ringe indsats, folket ydede i produktionen. Man påviste ved hjælp af statistik, at produktionen pr. arbejder ikke var så stor, som den var før krigen. Man gav ikke den forklaring, at nedgangen skyldtes produktionsapparatets forringelse og beskæftigelsen af nye folk, der givetvis ikke kunne være så rutinerede som folk, der har stadigt arbejde. Det gik man udenom. Man talte om, at der var en vis utilbøjelighed til at arbejde, det danske folk var inde i en feriestemning. Trods alt dette, trods alle ve- og klageråb viste det sig dog, at produktionen steg og steg, og at vi i dag er oppe på en større produktion, end Danmark nogensinde før har haft.

Det virker på denne baggrund noget ejendommeligt, at man kommer og taler om, at vort forbrug er for stort. Netop den øgede produktion, det større resultat af arbejdsindsatsen, skulle betinge, at folk i almindelighed kunne bruge mere, men det er jo ikke tilfældet. Det nytter ikke meget, at man fra denne talerstol står og taler, som om forbruget i det ganske land er steget over en lav sko. Det er jo ikke tilfældet. Jeg skal ikke bestride, at der er mennesker, man kan vel sige kredse, der har udvidet deres forbrug og nu kan tillade sig langt mere end nogensinde tidligere, men det gælder ikke den arbejdende del af befolkningen, det gælder ikke arbejdsmanden med en ugeløn fra 100 til 150 kr. Det gælder heller ikke funktionæren og tjenestemanden med de lavere lønninger. Her er ikke sket nogen udvidelse af forbruget, her er der ingen luksus tilstede, tværtimod, lønnen rækker dårlig nok til de daglige udgifter. Men ikke desto mindre forsøger man at give det udseende af, at det netop er arbejderne, der er godt stillet.

Finansministeren sagde i sin fremsættelse, at arbejderne får dækning for prisstigningerne gennem de forskellige regu-

leringsordninger. Ja, det er der nu måde med, og man skal ikke glemme, at de reguleringer, der ydes, jo altid kommer bagefter. Finansministeren mente derimod, at landbruget var særlig uheldigt stillet, fordi det var begyndt at føle en stigning i foderstofpriserne. Han pegede dernæst på en anden gruppe af medborgere, som han mente led særligt under prisstigningerne. Det er dem, som skal leve af opsparat kapital eller bunden renteindtægt. Jeg skal villigt indrømme, at denne del af landets befolkning netop lider hårdt under prisstigningerne og Atlantpolitikken, men det bortforklarer jo ikke, at der også er andre, der har lidt derunder, og det er fuldkommen urimeligt at stille det op, som om arbejderne ikke har lidt under de prisstigninger, der har fundet sted.

Man kan for min skyld komme så tit og så ofte man vil med det officielle pristal og udfra dette bevise, at arbejderens lønninger er steget stærkt. Enhver ved, at det pristal, vi har, ikke er korrekt, ikke viser de prisstigninger, der har fundet sted i årene fra før krigen og op til dato. Jeg har ikke megen tillid til det nye pristal, men selvom det havde været fuldt korrekt, ville de indekser, vi nu har, ikke være fuldgyldige udtryk for de prisstigninger, der har fundet sted. De svagheder, der var ved pristallet fra 1942 til 1949, er jo egentlig ikke fjernet ved en ny beregningsmåde. Varernes kvalitetsforringelse, det nedskårne budget o. s. v. satte sit præg på det pristal, som vi bygger videre på nu, og det vil sige, at de forringelser, som fandt sted under krigen, fortsætter. Derfor er det helt urimeligt at komme og tale om, at arbejderne har fået dækning, og det er specielt urimeligt i denne periode, hvor prisstigningerne foregår med den fart og voldsomhed, som vi har set, og hvor lønreguleringen altid kommer bagefter. Som jeg allerede har sagt, kommer lønreguleringen først tre måneder efter, at prisstigningen er blevet indregnet i detailpristallet, og i denne vinter er forholdet endda værre, idet vi har en prisstigning fra juli til oktober på 345 kr. eller 10 points. Den svarer til to portioners reguleringstillæg for tjenestemændene og arbejderne, og det vil sige, at de lavestlønnede må give afkald på 240 kr. årlig. Det lyder noget mærkeligt, at det kun er 240 kr., når pristallet dog viser en stigning på 345 kr., men det er det gådefulde ved dette pristal, at man ikke helt kan overføre de prisstigninger, der finder sted, på lønningerne og dermed finde ud af, hvor meget lønningerne skal stige. De 345 kr. berettiger ikke en større stigning i